

Tuần Báo Vô Vi

18 tháng 3 năm 2012

Số 73

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bạn đạo đến càng ngày càng đông, Bé cảm thấy thế nào ?
- 2) Có người tu lâu tự cảm thấy trí óc sợ sệt và lộn xộn tại sao ?
- 3) Bây giờ phải làm sao ?
- 4) Cuộc vui trong thanh tịnh đã bắt đầu, mọi người đều khai ngộ lãnh vực thanh tịnh của chính họ, mọi người cảm thấy thế nào ?
- 5) Cuộc vui phát triển tâm thức của mọi người có hữu ích không ?
- 6) Sau ba ngày chung họp, Bé có cảm nghĩ gì ?
- 7) Sau Đại Hội Bé được nghỉ ngơi một tuần gần bờ biển, Bé nghĩ sao về việc này ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 10 tháng 8 năm 1993 1) Hỏi : <i>Bạn đạo đến càng ngày càng đông, Bé cảm thấy thế nào ?</i> Đáp : Thưa, bạn đạo càng ngày càng đến đông đảo, cuộc vui hướng về tâm linh càng sống động hơn, mọi người đều tin khả năng sẵn có, đêm đêm hành đạo tinh tấn hơn, tình thương và đạo đức bộc phát trong tự nhiên và hồn nhiên, về nơi khung cảnh cuộc sống Vô Vi, càng thiền nhiều thì sẽ thấy rõ sự dối trá của chính mình, nhiên hậu mới bằng lòng ăn năn sám hối. Sức mạnh đại bi của Thượng Đế ở khắp nơi, cảm động lòng người từ giây phút khắc, trì tâm tu học sẽ cảm thấy sự an vui về với chính mình, không còn lo sợ sống và sự chết, chỉ lo hướng tâm tiến hóa về tâm linh phân hồn, tâm từ bi càng ngày càng phát triển, đón nhận rất nhiều sự mầu nhiệm của Trời ban, thanh quang không ngừng ban chiếu, óc sáng tâm minh. Kệ: Càng tu càng rõ chơn tình tiến Trí óc thông minh chẳng có phiền Duyên nợ không còn tâm bận bịu Ai sinh ai thức tự tâm xuyên.	Ngày 11 tháng 8 năm 1993 2) Hỏi : <i>Có người tu lâu tự cảm thấy trí óc sợ sệt và lộn xộn tại sao ?</i> Đáp : Thưa, có người tu lâu trí óc lộn xộn tại vì họ đã hành không đúng pháp, tự sửa đổi pháp theo ý muốn của chính họ, tham lam hành hơn những lời dạy dò, thì nó sẽ nghịch lại chính nó .
Ngày 11 tháng 8 năm 1993 3) Hỏi : <i>Bây giờ phải làm sao ?</i> Đáp : Thưa, phải buông bỏ tập quán đó trở về trật tự thì luồng điện của cơ tạng mới điều hòa lại được. Trật tự của thiên nhiên không thể đi quá trốn được, phải điều hòa trong tự nhiên và hồn nhiên thì mới có kết quả tốt. Thiền thì tâm thức phải buông bỏ tất cả, không nên ôm giữ và lo âu chuyện đời quá nhiều, có thể tai hại đến khối thần kinh sẵn có. Kệ: Thực hành đứng đắn chẳng buồn lo Pháp lý khai minh có dặn dò Trí đạo phân minh đường nhập tịnh Chẳng còn suy nghĩ chuyện quanh co.	Ngày 12 tháng 8 năm 1993 4) Hỏi : <i>Cuộc vui trong thanh tịnh đã bắt đầu, mọi người đều khai ngộ lãnh vực thanh tịnh của chính họ, mọi người cảm thấy thế nào ?</i> Đáp : Thưa, cuộc vui sống động trong tâm thức của mọi người đều khác hơn tình đời động loạn, vắng vắng trong tai một sự kết quả thanh nhẹ của phân hồn, tự xây dựng niềm tin vô giới hạn, càng biết mình thì càng thương chúng sanh hơn, lại ý thức được thiên cơ đang chuyển cho mọi người thức tâm, lo xây dựng phần thanh tịnh cho chính mình, tự hướng tâm trong ánh sáng từ bi mà tiến hóa. Kệ: Càng tu càng cảm thanh hòa tiến Chẳng có sân si chẳng có phiền Bê trễ không còn tâm tự thức Giác tha tự giác triển muôn chiều.

<i>Ngày 13 tháng 8 năm 1993</i> 5) Hỏi : Cuộc vui phát triển tâm thức của mọi người có hữu ích không ? Đáp : Thưa, cuộc vui phát triển tâm thức không dừng bất cứ một ai thì mới chứng minh được, thật sự hướng về tâm linh chỉ có gặt hái tốt đẹp đối với người tu thiền, cơ hội rất tốt để tự phát triển tâm linh của mọi hành giả trình độ khác nhau trong hội trường. Mọi người đều vui và thanh nhẹ, tự dẹp bỏ được sự động loạn của trường đời, quy về một khối thanh nhẹ chung hưởng hòa bình của nội tâm. Kệ: Tham gia Đại Hội mừng thâm tiên Giải mở tâm tư tự dẹp phiền Trí tuệ khai minh tâm thức giác Trì tâm tu luyện sống càng yên.	<i>Ngày 14 tháng 8 năm 1993</i> 6) Hỏi : Sau ba ngày chung hợp, Bé có cảm nghĩ gì? Đáp : Thưa, ba ngày chung hợp vui hòa học hỏi, hôm nay kết thúc, tâm thức của mọi người không muốn xa rời, ước nguyện sẽ có dịp khác vui hơn và sống động hơn. Tuồng hát quá dài muốn duy trì sự sống chung trong giờ phút chót, rất có ý nghĩa trong tình thương yêu quý mến của bạn đạo. Kệ: Xa nhau lệ muốn tuôn trào nhớ Khai triển tâm tư tự phút giờ Thương nhớ nhớ thương tình bạn đạo Thâm tình lưu giữ ý lời thơ.
<i>Ngày 15 tháng 8 năm 1993</i> 7) Hỏi : Sau Đại Hội Bé được nghỉ ngơi một tuần gần bờ biển, Bé nghĩ sao về việc này ? Đáp : Thưa, Bé được sự quý mến của bạn đạo Bỉ giúp đỡ Bé sau mấy ngày làm việc cho mọi người được vui, Bé phải gánh lấy một gánh nặng trước của bạn đạo, Bé vui chấp nhận lời mời của bạn đạo. Kệ: Tình thâm bạn đạo rất cao thâm Mỗi giới thương yêu mỗi ý thâm Sống động vô cùng tình giao cảm Bình an hưởng lạc mỗi tình thâm.	

Luận Đạo I

Thầy: Sự thật cái gì kêu bằng ngon.

Bạn đạo: Cái vị giác nó ngon.

Thầy: Vị giác. Cái gì kêu bằng vị giác?

Bạn đạo: Cái vị giác ảnh hưởng lên cái trí.

Thầy: Ảnh hưởng lên cái trí ở đâu?

Bạn đạo: Ở trên đầu.

Thầy: Ở góc nào?

Bạn đạo: Vị giác nằm ở bộ não. Bên phải cái bộ não.

Thầy: Bên phải. Bên trái ăn không biết ngon. Có cái chữ ngon không đó, mà ngon ít nhiều trong bữa ăn, rồi ngon, cái gì cũng ngon hết. Ngon tại sao ngon? Tại sao dùng chữ ngon, không dùng chữ khác.

Bạn đạo: Có chữ khác chứ, chữ khác là hầu xực.

Thầy: Cái chữ ngon làm sao có chữ ngon.

Bạn đạo: Tại vì mình thích ăn thì thấy nó ngon đó Thầy.

Thầy: Nó thích ăn, cái kia ngon quá. Cái gì cũng la ngon hết á. Cha bữa nay bận áo ngon quá ta. Xài chữ ngon nó đã trong tâm nó á. Tại sao xài chữ ngon không xài chữ khác.

Bạn đạo: Thỏa mãn cái đòi hỏi của nhu cầu bản thể trong này có lục căn lục trần hay cái gì đó nó thích cái đó nó mong thì cái đó nó thỏa mãn cái cảm.

Thầy: Cái gì kêu bằng thỏa mãn.

Bạn đạo: Tại vì cái trí.

Bạn đạo: Sự phù hợp luồng điện.

Thầy: Hỏi cái gì kêu bằng cái trí nữa.

Bạn đạo: Thì cái trí nó phân xét được tất cả cái mùi vị.

Thầy: Thì cái trí nó nằm ở đâu nó phân xét.

Bạn đạo: Đỉnh đầu hả Thầy?

Bạn đạo: Tất cả đồ ăn trong này nó có cái điện mình ăn vô. Nó vô rồi thì nó báo cho mình biết ở ngay trung tâm của cái chỗ mà kêu bằng hành tủy là trung tâm của bộ não đưa lên cho mình biết, cái điện đưa lên bộ não cho mình biết thêm cái đó nó ngon tức là trong cơ thể mình nó thích cái đó. Nó sẽ cho mình cái chữ ngon.

Thầy: Cũng chưa có chịu. Tôi đốt, tôi không biết cái đó, tôi phải hỏi tới hoài hà. Tôi đốt, tức quá tôi hỏi tại sao ngon? Như con bà Hường hỏi ngon, tôi

làm con bà Hường tôi hỏi hoài thôi hà, trả lời cho nó xong. Làm sao ngon?

Bạn đạo: Tôi kiếm một ước muốn mà đạt được thỏa mãn cái đó gọi là ngon.

Thầy: Ông có học chữ ông nói ước muốn, còn tôi đốt có biết gì ước muốn đâu.

Bạn đạo: Xin Thầy giảng giùm con Thầy, con bí rồi Thầy, con không biết đâu.

Thầy: Ông Phật ngồi trên bàn một đồng mà người ta cũng nói ngon, phải không? Ông Phật ngồi một đồng ở trên bàn mà người ta nói ngon... Ông đó đâu có mùi vị, đâu có thính giác, đâu có trí, đâu có này kia, kia nọ mà người ta nói ông đó ngon đó. Tại sao người ta cũng dùng chữ ngon? Ông đó ông ngồi ngon, ngồi làm thính. Cho nên, sự thanh tịnh của tất cả là thân và phóng mà ứng chiếu tùy theo trường hợp mà nói thôi chứ cái chữ ngon cũng chưa chắc là đúng, thấy không? Nhưng mà trong đó nó có sự thanh tịnh. Như này nó nói trí vẫn động, mới chỉ có sự thanh tịnh mà thôi.

Sau cái ngon là gì? Hết ngon rồi là thanh tịnh chứ gì nữa. Sau sự xét rồi hết xét chứ gì là thanh tịnh chứ gì nữa, phải không? Tất cả những cái gì động rồi là gì? Là tịnh. Cho nên, tịnh là chủ trương của mọi thứ. Cho nên, khi mà mình hiểu chữ ngon mà không hiểu sự tịnh của nó thì hiểu không nổi. Mà dòm thấy thời cuộc ở xung quanh rầm rầm, rầm rầm mà mình thấy cái động không hà, không thấy cái tịnh nên mình bị lừa dối bởi thời cuộc, thấy không?

Món ăn cũng vậy đó, ngon quá nhưng mình sẽ bị lừa dối bởi món ăn, thấy chưa? Lời nói nghe nó hay lắm nhưng mà chúng ta thiếu thanh tịnh xét không nổi thì chúng ta bị lừa dối bởi lời nói. Thấy rõ không? Chung quy chỉ có cái tịnh giác là hết. Mà trong cái tịnh đó, tại sao tịnh giác? Tịnh là thân, giác là phóng. Hiểu rồi tôi mới làm, thấy không? Tịnh là thân, giác là phóng. Cho nên, tu người ta nói Hắc Bì Phật là thân ngũ hành, thân hết. Thì bây giờ mình ăn đây là mình thân ngũ hành mình mới thấy nó ngon chứ, phải không? Nếu mà không thân ngũ hành đâu thấy nó ngon; chua cay, chát đắng, mặn nồng trong này chứ gì, thấy không? Nhưng mà thân vô mà hội tụ nói: “Ngon, bà Tám làm ngon”. Nói vậy. (Thầy cười). Nhờ ông này ông thân ngũ hành

mới thấy ngon chứ, phải không? Không biết thâm ngũ hành đâu có biết ngon. Thì mình cũng là vị Phật, tại mình ngu mình nói ông Phật kia hay hơn, phải không? Rồi không có thâm tất cả vô làm sao biết được. Nó phải trọn lành thanh nhẹ mới là giác. Giác kêu bằng ngon, nó phải trọn lành mà không thâm lấy gì trọn lành, gá gá bên ngoài hoài đâu có trọn lành, phải không? Phải thâm.

Bạn đạo: Nhưng mà cái ngon nó biểu trưng cái ý nghĩa lành và tốt. Còn cái đắng cay, mặn cái đó biểu trưng cho ý nghĩa là xấu hay là trược.

Thầy: Do nó kích động và phản động thì nó mới có cái ngon. Cho nên, mới đưa vô chỗ này xào, chỗ kia xào, chỗ nọ chiên, rồi mới đem ra chu choa bánh ngon. Nhưng mà nếu mình cứ việc theo cái ngon đó là mà mình bị gạt. Nếu mình thiếu tịnh là mình bị gạt. Còn mình có tịnh mà mình hiểu cái ngon trong tịnh thì mình không bị gạt, mình có thể sản xuất được.

Bạn đạo: Sau cái ngon, sau cái đó cũng không có gì thành trở về nghĩa tâm không.

Thầy: Gặp cụ ở đây trong tình thương thiêng liêng quý mến chứ không phải nói chuyện đời phàm tâm mà tương ngộ. Thì cái đó là bề trên cũng đã chứng giám cho cụ phần nào để chúng tôi và cụ, để đồng tiến trong sự thanh cao cời mở để đóng góp cho nhân quần đang khao khát sự công bằng của nội tâm. Thì bây giờ chúng ta chỉ dùng cái tinh thần đó mới cứu rồi được một phần nào. Chúng ta không thể nói rằng chúng ta cứu hết nhưng mà một phần nào đó thôi, nó cũng đỡ hơn là không có được cứu rồi. Do sự cố gắng đó và với kinh nghiệm của riêng cụ và sự cương quyết của chính tôi và tất cả bạn bè năm châu đã có tâm hướng thượng để tự học, tự giải, tự tiến. Rồi một ngày nào đó chúng ta sẽ sống trong một cộng đồng vinh dự thương yêu của Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn. Lúc đó, chúng ta mới thấy rõ rằng chúng ta chung một gia đình từ nhiều kiếp trước, không phải mới đây. Sẵn đây, tôi cũng gởi lời về thăm bạn đạo ở bên đó và thăm cụ và tất cả gia quyến được vui khỏe.

Bạn đạo: Dạ, cảm ơn Đức Thầy và các bạn.

Thầy: Giải quyết chuyện sinh lý, thấy chưa? Nhưng mà làm sao nó làm cái “mouvement”¹ để nó chuyển cái chất tinh lên óc, thấy không? Thì không có làm cái mouvement chuyển cái chất tinh lên óc thì nó phải lưu tại dưới. Cho nên nó hại về cái thận, nó đâu phải giúp ích cho cái thận. Còn con người ta có sinh

lý thì cái thận người ta đều hòa. Còn mình không có, bị nhiều khi nó ra, nó ra nhiều, nó không có chừng. Còn người ta có mức độ có ngày có tháng. Còn mình không có thì nó có thể hư cái thận. Cho nên tôi trị, trị hẳn cái thận là ông êm hà, không có gì hết á. Còn bây giờ về tập cái “inspiration”², nằm hít đó. Trong đó, có cuốn sách nó có vụ nằm hít, tập cái nằm hít trước, mười hai, mười một, mười, tập tập, tập tập cái đó nó đỡ dữ lắm.

Bạn đạo: Xuống xuống lần.

Thầy: Xuống lần tới zero. Tập cái đó nó cũng giải quyết về vấn đề sinh lý. Bởi vì cái nằm hít nó giải quyết về sinh lý, nó điều hòa cái sinh lý. Nó hay ở chỗ đó. Nó mở trên đầu rồi nó rút đi lên, không đủ điển để cung cấp, để sử dụng. Còn nếu mình ở đây thuộc về thắt lưng dư mà mình cứ việc mở cái xích này lên thì nó không có đủ điển cung cấp lên trên thành ra nó quên ở dưới này. Ở dưới này không cần thiết với nó, nó quên ở dưới này, ở dưới này không còn nữa. Còn cái kia nó không có mở cái đốc mạch phía sau lưng này. Nó không mở thì nó phải giữ lại đó, giữ lại đó nó thành chất nóng rồi. Chất nóng nó vận động, trong vận động nhiều khi làm mình bức tức, nhức đầu đủ chuyện hết trời. Còn làm cái này nó đều hòa, nó không có. Cho nên nó mở ở chỗ này nó khác. Bây giờ, mình có cách giải quyết cái đó, cái đó không thành vấn đề. Cái dục, cái sinh lý mà làm đúng cái pháp luân này thì cái đó đẹp, có cái khỏe của nó. Còn cái đàng này thì nó phải kêu giải quyết sinh lý thì nó mới có sung sướng. Sau khi những người đàn ông, đàn bà đụng chạm rồi nó thấy “neutraliser”³ luồng điển. Nó trung hòa hai bên này, nó thấy nó khỏe. Nhưng mà cái này, mình có cái này chạy ở chỗ này mình cũng khỏe vậy. Mình cần gì kiểm cái kia mất công phiền phức quá, tự dưng nó không cho cái đó là vấn đề nữa. Mình cứ việc tưởng tới Chúa điển mình cứ việc phóng thẳng tới đó, một chập thấy con người nó khỏe khoắn nhẹ nhàng.

Cơ thể, nếu cơ thể là mạch đốc và mạch nhâm, cái đó là quan trọng, từ ở đây xương sống đi lên tới chỗ trên này, từ ở đây là mạch nhâm từ đây xuống đây, từ đây lên đây là mạch đốc, từ đây xuống đây là mạch nhâm. Mà mình phải ngậm miệng răng kề răng lại thì nhâm đốc nó mới tương giao, nó chạy. Rồi mình làm pháp luân nó chạy theo chiều hướng đó, nó mới rút lên, nó không còn tình dục nữa.

² Inspiration: Sự hít vào (khí thở).

³ Neutraliser: Trung hòa.

¹ Mouvement: Cử động, động tác.

Nhưng mà cái dục đó nó khác, cái dục phóng tiến sáng suốt, nó vô cùng tận. Cái dục nó thông minh thêm, không phải dục như ở thế gian, eo hẹp.

Lấy vật chất thì nó phải vọng động rồi, vật chất nó chứa hữu hạn. Còn điện là chứa bao nhiêu cũng được. Cả bầu trời thế giới muốn chứa bao nhiêu lại không được. Còn mình chứa chút tinh xuống dưới đó thì nó phải tìm lối thoát chứ, phải không? Mà tìm không được lối thoát đó là sanh bệnh. Có gì đâu! Giờ mình làm pháp luân, nó không hại thân. Mà thiền ngồi như thế đó là cái nước, nước đó nó cung cấp vô cái thân. Nó làm cho cái thân dồi dào thì từ đó mở cái đường này nó mới đi lên trên. Thì cái tùy nó của nó đầy đủ, cái bộ óc của nó luôn luôn đầy đủ thông minh và ổn định. Chỉ có điện mới làm được.

Lúc đó Cha thấy cái bàn tay Cha có điện. Cha thấy cái đầu của Cha có ánh sáng. Lúc đó Cha mới làm cái đó mới có hiệu lực. Rồi bây giờ Cha làm “par force⁴” không có hiệu lực. Còn làm cái này, cái tay nó xòe ra có cái vòng sáng. Đưa ra thôi, đưa ra. Nhưng mà ở đây mình “contacter⁵” thẳng “direct⁶ to Jesus”. Khi mà đứng đó Cha không còn ý niệm gì của Cha nữa, hoàn toàn là ý niệm của Jesus chuyển xuống thấy rõ ràng, mình thấy nó “shining⁷” vô cho tất cả mọi người, mình đem xuống và tới lúc đó nó cảm động ghê lắm, mình thấy đi “direct”. Những cái phép tắc đó nó không phải là giống đâu, nó đúng nhưng mà người hành ở đây làm chưa đúng, rất có ý tứ mà về điện không, điện mới có giá trị.

Rồi trong cái lúc mà Cha thiền có điện rồi á, chỗ nào mà Cha đứng giảng luôn luôn có đông người tới mà tới với một cách thành kính mà sung sướng. Còn những cái ông kia đứng giảng người ta tới một cách cũng như là vì thù tục mà thôi, hai cái khác nhau. Lúc có điện rồi đứng giảng khác, nó không còn cái ý niệm trần tục nữa, không có cái chuyện gì trần tục nữa, nhưng mà cái điện nó đánh thức ngay tâm hồn của mọi người, mọi con tim được hưởng ngay trong tâm hồn của họ. Còn cái này mình cắt nghĩa hoài mà họ không hiểu, nó có sự ngăn cách. Bởi vì cái điện mình chiếu không thấu vào trong tâm họ, nó không hưởng nổi. Cho nên, tại sao tôi ở Vũng Tàu, tôi châm cứu các con chiên tới, toàn là công giáo không, nhưng mà tới nghe tôi rồi mọi người mới kêu ông Cha xuống. Kêu ông Cha, Cha làm sao Cha

học giảng như ông Tám chúng con không có buồn ngủ, nói trực tiếp tới ông luôn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal ngày 21/01/1980)

⁴ Par force: Bằng sức.

⁵ Contacter: Tiếp xúc.

⁶ Direct: Thẳng, trực tiếp.

⁷ Shining: Sáng ngời, chói lọi.

Thông Báo

Thiền viện Hội Tu Tâm Linh Cùng Tiến Tới (Jolicoeur) vừa được thư thành phố Montreal chính thức chuyển tên sở hữu chủ căn nhà 2920-2922-2924 Jolicoeur lại cho thiền viện, sau khi họ nhận được giấy tờ công chứng về quà tặng (donation) của 3 thân nhân thừa kế anh Đặng Cương Lĩnh là chủ căn nhà này lúc anh còn tại thế.

Bạn đạo Jolicoeur chân thành cảm ơn lòng hảo tâm của các ân nhân là chị Lâm Thị Hữu Lợi, anh Đặng Thành Liêm và chị Lê Thị Thu Thủy, cùng với anh Peter Trần và chương khế Kathy Trương đã hợp tác giải quyết một hồ sơ phức tạp kéo dài suốt gần 6 năm giữa California (Mỹ Quốc) và Montreal (Canada).

Như vậy, cơ sở tâm linh mà Thầy đã dày công xây dựng từ hơn 19 năm về trước đã không phải dọn đi nơi khác theo quy hoạch đổi vùng (zonage) khi hợp đồng thuê nhà miễn phí mãn hạn vào năm 2043. Bạn đạo Jolicoeur cũng khỏi phải trả lời câu hỏi mà Thầy đã bất ngờ đặt ra vào tháng 4 năm 2006 sau khi anh Lĩnh ra đi, lúc đó hợp đồng còn giá trị 37 năm. Câu hỏi của Thầy đã làm cho bạn đạo Jolicoeur lúng túng và băn khoăn trong suốt thời gian qua : "Rồi sau 37 năm, mình mua cái nhà tranh làm thiền đường hay sao ?"

Chúng con thành kính tri ân lòng ưu ái của Thầy đã hỗ trợ cho bạn đạo Montreal vượt qua biết bao sóng gió để bảo tồn một cơ sở đẹp để khang trang làm nơi tu học và phổ biến Pháp Lý Vô-Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Chúng con cũng rất cảm động nhận ra Thầy đã nhiều lần nhắc tới thiền đường Jolicoeur trong Mục Bé Tám với cả tấm lòng tận độ, và còn chính thức đổi "thiền đường" thành "thiền viện" vào ngày 5 tháng 11 năm 2006. Chúng con nguyện noi theo gương Thầy thực hành chất phác, tu hành nghiêm túc, giúp mình giúp người, cùng hội tụ tu tiến phát triển tâm linh như tên và bài thơ Thầy đã đặt cho : "Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới".

Các bạn nào muốn biết thêm về quá trình xây dựng thiền viện Jolicoeur xin xem thêm trên mạng <http://www.voviphatphap.org/docs/ttttd/ca-nmk1.pdf>.

Ngoài việc tập trung tu học để đạt kết quả cho xứng đáng với lòng kỳ vọng của Thầy, với sự phát tâm của anh Lĩnh, các thân nhân thừa kế và mọi đóng góp của bạn đạo khắp năm châu, bạn đạo Jolicoeur cũng sẽ luôn tu bổ tân trang cho ngôi thiền viện Vô-Vi này xứng đáng là một di tích lịch sử với nhiều kỷ niệm và kỷ vật của Thầy.

Thân mời quý bạn gần xa và quý anh chị ân nhân có dịp ghé Montreal đừng quên dừng chân ở thiền viện Jolicoeur để vãng lai hoặc viếng thăm nơi Thầy cư ngụ khi xưa, cùng sinh hoạt chung thiền và cùng chung hưởng thanh quang điện lành mà Thầy luôn ban chiếu.

Thành thật cảm ơn sự ủng hộ của quý bạn.

Ban Chấp Hành Thiền viện Jolicoeur, Montreal, Canada

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 8 tháng 9 năm 1973

Hoa quả hương dâng tạo bởi tiên
Trung Thu bánh trái của dành riêng
Người nghèo chẳng có mong sao có
Chỉ ngó xuyên qua chẳng dám phiền

Bàn thờ kính bái thần tiên
Van xin lạy lục ước nguyện tiến thân
Mong sao ánh sáng tiến gần
Hằng Nga trêu ghẹo mọi tầng xuyên qua
Vòng thư miêu tả chung hòa
Trăng là thanh khí ta là trược ô
Đồng chung sống động hư vô
Thăng trầm tại ngã trận đồ bao vây
Ước mong sớm được gặp thầy
Minh sư hoàng hóa ngày ngày tiến thân
Nghèo thời cũng hiểu xa gần
Cũng xem miễn phí trăng rằm chiếu cho
Tuy rằng xa cách gay go
Hương về giây lát thầy trò chẳng xa
Bên trên sáng chói phân hòa
Chơn tâm hạ giới cũng là chiếu theo
Tham lam cứ tưởng mình nghèo
Tưởng mình chẳng có đòi trèo lên cao
Bên trong đủ sắc đủ màu
Bên ngoài cũng vậy kết tàu chuyển thân
Trăng rằm sáng tỏ lần lần
Khuyên người hưởng thượng hưởng phần quang chiêu.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Năm Mươi Một

ĐẠO ĐỆ CỬU ĐIỆN GẶP GỠ ĐÔ THỊ VƯƠNG

Phật sống Tế Công
Giáng ngày 29 tháng 3 năm Mậu Ngọ (1978)

Thơ

*Nhân sinh nan thoát quỷ môn quan
Kỉ lữ u hồn khứ phục hoàn
Phú quý vinh hoa như nhất mộng
Kiệm cần tự đắc lạc thanh nhàn.*

Dịch

Cửa quỷ người đời tránh được sao
U hồn lữ lượt kéo nhau vào
Vinh hoa phú quý tuồng hư ảo
Vui sống cảnh nghèo chẳng ước ao

Tế Phật: Đệ Bát Điện và Cửu Trùng Quan đã đạo qua, bữa nay phải tới Cửu Điện thăm dò Âm Quan, Dương Sinh chuẩn bị lên đài sen.

Dương Sinh: Bữa nay phải đạo thăm Cửu Điện để sách Địa Ngục Du Ký sớm được hoàn tất, lòng con tràn trề hứng khởi, nói chẳng nên lời.

Tế Phật: Việc vượt cửa ải Cửu Trùng hết sức quan trọng, con chớ vội khinh thường và sớm lạc quan, nhận trọng trách vượt biển băng ngàn việc làm phải hết sức cẩn thận. Sách Địa Ngục Du Ký nếu như ban bố ra được đề khuyến đời thì con có công rất lớn, mong con cố gắng hoàn thành nhiệm vụ. Mau lên đài sen.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh, con đã sửa soạn xong, mời ân sư lên đường....

Tế Phật: Đã tới nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Con xuống rồi, phía trước người ta tụ tập đông đảo, hình như họ tổ chức đón tiếp mình trọng thể lắm.

Tế Phật: Đô Thị Vương ở Cửu Điện sớm được tin bữa nay chúng ta tới thăm, cho nên đã tổ chức lễ nghinh tiếp thật là đặc biệt, chúng ta phải phải sạch bụi bặm. Con hãy nhìn phía trước, tiếng thanh la, tiếng trống rinh tai, đủ loại nhạc khí đang hòa tấu khúc nhạc chào mừng.

Dương Sinh: Bản nhạc này nghe giống như bản dân nhạc cổ điển Nam Bắc Quân Điều.

Tế Phật: Đúng đấy.

Dương Sinh: Nhạc tiên có khác, nghe xong cảm giác lâng lâng, hồn nhẹ nhàng bay bổng như đang sống tại cõi tiên, cảnh này có thật được sao?

Tế Phật: Có thật chứ, người đời bất cứ ai công quả tu đạo tròn đầy, lúc được mời gọi về cõi Tiên bên tai họ hẳn là được nghe tiên nhạc. Còn kẻ không có công đức lớn không được hưởng thú vinh hoa đặc biệt này của cõi Trời. Trần gian vào những dịp lễ ban thường cũng có hòa tấu âm nhạc, cho nên cõi phàm có nhạc trần, cõi Trời có nhạc tiên, quả không phải là hư truyền. Nếu như lúc sống tội ác nào cũng phạm thì hẳn là sau khi chết tại sẽ phải nghe tiếng quỷ khóc, tiếng gươm đao xiềng xích, gặp cảnh này đường về cõi âm khó mà kham nổi, chắc chắn dọc đường sẽ bỏ chạy để rồi lại bị âm binh tróc nã trôi dạt về âm phủ. Chúng ta mau nhắm phía trước đi tới, quan viên Cửu Điện hàng ngũ chỉnh tề đang chờ đợi.

Dương Sinh: Lạy chào ra mắt Đô Thị Vương cùng chư vị Tiên Quan, kẻ hậu sinh này là môn đệ của Thánh Đế thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung cùng ân sư Tế Phật phụng chỉ đạo âm ty viết sách. Bữa nay tới đây trước xin đa tạ sự tiếp đón nồng

hậu, sau kính mong giúp đỡ chúng tôi phương tiện dồi dào.

Minh Vương: Miễn lễ, Dương Sinh mau đứng lên. Bữa nay bản vương đặc biệt thiết tiệc khoản đãi hai vị, mau theo tôi vào khách sảnh trong điện nghỉ ngơi.

Dương Sinh: Xin đa tạ Minh Vương quá hậu đãi.

Tế Phạt: Chúng ta hãy theo Minh Vương vào trong điện nghỉ ngơi.

Minh Vương: Mời hai vị ngồi, xin chớ làm khách, đạo thăm âm phủ để viết sách, suốt từ Đệ Nhất Điện tới bản điện có thể nói là công lao khổ cực muôn phần, bữa nay bản vương đặc biệt thiết tiệc để hai vị tẩy trần.

Tế Phạt: Đa tạ sự chiêu cố của Đô Thị Vương, thầy trò chúng tôi rất hân hạnh được dự tiệc tẩy trần, vì cười dài sen suốt một năm qua bị nhiễm quá nhiều bụi bặm!

Minh Vương: Đâu có, đâu có. Lão sư phụ tâm vốn thanh tịnh chỉ có bụi bám đầy mình mà thôi, như hoa sen mọc từ bùn chẳng thấy hôi tanh mùi bùn, bản tính trái lại vô cùng thanh cao, tinh khiết, chỉ tiếc đôi chân phạm lặn lội khắp nơi nên cần phải rửa sạch thôi. Trái cây tiên trên mâm mời hai vị dùng tự nhiên, chớ khách sáo.

Tế Phạt: Trò cung cứ tự tiện, khó có cơ hội này, ăn đi.

Dương Sinh: Cảm ơn, cảm ơn. Loại trái cây này giống hệt trái bồ đào ở dương gian, màu đỏ ứng tím, hương vị ngọt ngào thơm mát, ăn rất ngon miệng.

Minh Vương: Đúng, đây là loại bồ đào sắc huyền, mọc tự nhiên ở Côn Lôn, vì hấp thụ được linh khí của Trời Đất mà kết trái cho nên vỏ màu đen huyền, ruột kết tinh hương vị quý giá, ăn nhiều đi.

Tế Phạt: Mình vừa ăn vừa bàn chuyện, này Dương Sinh có thắc mắc điều chi không? Nếu có con hãy xin Minh Vương chỉ giáo.

Dương Sinh: Thưa vâng. Xin Minh Vương cho biết cảm tưởng về tình hình sinh hoạt tại quý ngục ra sao?

Minh Vương: Ha ha, tự biết trách nhiệm của bản ngục quá nặng nề trọng đại. Mắt nhìn hết đám tội hồn nọ tới đám tội hồn kia, bị hành xử những hình phạt quá đau đớn lòng thực quả không nở, song ở đây buộc phải phán quyết thực công bình, không thể để tình riêng chi phối. Ước mong chúng sinh sớm quay đầu hướng thiện, trách nhiệm của chúng tôi mới mong hoàn thành. Các cơ quan ở âm phủ đều sinh hoạt một cách hết sức trang trọng nghiêm minh thư thái nhẹ nhàng, giống như các pháp quan ở dương gian luôn luôn chủ trương “*Minh kính cao huyền. Chính tâm hóa nhân*” (Gương sáng treo cao. Lòng ngay dạy người).

(còn tiếp)

